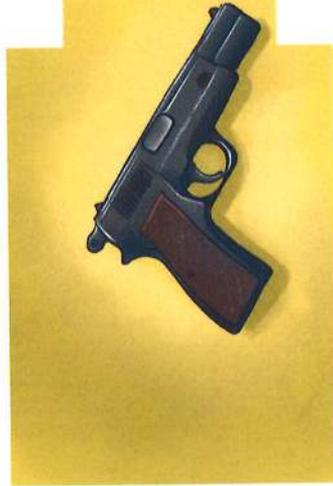

Het piestool

Het is eind augustus, de vakantie loopt op haar einde. Pyotr en Hannes vervelen zich. Pyotr stelt voor om een bordje in de tuin te plaatsen: **WIJ WASSEN JE AUTO VOOR VIJF EURO**. Even later stopt een Volvo bij het bord. Een opvallend lange man met een zonnebril stapt uit en vraagt aan de jongens of ze zijn auto kunnen wassen. 'Morgen, twee uur. Vroeger kan niet, ik moet eerst nog een, eh, klusje opknappen ...'

Het piestool

Frank Pollet en Eric Bouwens

BIB-BOX

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
a Salamita company

BIB-BOX

ook op **bingel**

'Zou onze kater graag valschermspringen?' vroeg Pyotr ernstig. Hij keek in het stomverbaasde gezicht van Hannes en ging door: 'Als we onze kater eens een riem om zijn middel doen. En dan haken we daar het handvat van de paraplu achter, we doen de paraplu open en laten het beest uit het vensterraam naar beneden zweven.'

Hannes' mond zakte langzaam open van verbazing.

De kater liep weg alsof hij begrepen had wat Pyotrs voornemens waren.

'Hannes, ik denk dat het schitterend zou zijn: het dier dat onder de paraplu zo helemaal naar beneden zweeft, en wanneer jij er dan met je mobieltje een filmpje van maakt ...'

'Ja, wat dan?' onderbrak Hannes hem.

'Dan kunnen we het op YouTube zetten en delen op Facebook!'

'Je bent gek', zei Hannes terwijl hij met zijn rechter wijsvinger tegen zijn voorhoofd tikte.

'Zo'n paraplu zal gewoon overplooiën, en dan stort het dierje neer. Zoiets wil je toch niet op je geweten hebben?'

'Hé, zeg, ik mag toch een grapje verzinnen?'

'Grapje, noem je dat een grapje? Ik noem dat zuivere dieren mishandeling!'

'Komaan, Hannes, van een beetje kattenkwaad is toch nog niemand gestorven.'

Hannes keek zijn vriend ernstig aan en zei langzaam: 'Jij zegt het, Pyotr: kattenkwaad. Letterlijk!'

'Sorry,' zei Pyotr, 'echt bijzonder veel sorry's, maat, ik bedoelde het niet zo kwaad. Maar wat zouden we kunnen doen? De zomervakantie duurt nog anderhalve week, ik wil me wel amuseren!'

Hannes haalde zijn schouders op en zuchtte.

'Ik weet wat', zei Pyotr plotseling. 'We gaan auto's wassen!'

'Pff, auto's wassen, wat heb je daar nu aan? Da's gewoon keihard werken en dat terwijl wij nog vakantie hebben!'

'Ja, maar we vragen er geld voor', ging Pyotr door. 'We zetten hier een plakkaat aan de straatkant: **WIJ WASSEN JE AUTO VOOR VIJF EURO!** Als we vier auto's mogen wassen, dan hebben we elk, eh ...'

'Tien euro', vulde Hannes aan. 'Tien euro, da's toch megaveel geld man, wat kun je daar allemaal niet voor kopen?!'

'Een paraplu', grinnikte Pyotr.

'Maar vind je vijf euro niet bijzonder veel geld voor het wassen van een auto? Zouden we niet beter vier euro vragen?'

Pyotr haalde zijn schouderaars op en wandelde naar het schuurtje waar hij en Hannes met verf, een verfborstel en een hamer aan de slag gingen. Een uurtje later zaten de jongens nog steeds op hun kont op het grasstapeltje van de voortuin. 'Het is twee uur. Binnen anderhalf uur moeten we dat plakkaat verstoppen,' mopperde Pyotr, 'want mams wil niet dat ik zoiets doe. Maar ze is nu gaan werken, dus ze weet van niets.' 'Hopelijk hebben we de komende uren meer succes', zuchtte Hannes. 'Urenlang bij een bord zitten wachten, is niet bepaald superspannend.' Op dat ogenblik reed een lichtbruine Volvo voorbij. Het voertuig vertraagde en stopte. 'Wedden dat de chauffeur de weg komt vragen in plaats van zijn auto te laten wassen?' foeterde Hannes.

De Volvo kwam achteruit de oprit opgereden. Een opvallend lange man met een zonnebril stapte uit. 'Zijn jullie de carwash?' 'Jazeker', antwoordde Pyotr. 'Vandaag kan het niet, maar morgen, zijn jullie dan nog van dienst?' Pyotr en Hannes knikten overtuigend. 'Goed, ik woon op nummer 54, die witte villa daar in de bocht. Morgen, twee uur 's middags, want vroeger kan niet, ik moet eerst nog een, eh, klusje opknappen.' 'Komt in orde meneer, wij zullen er zeker zijn', zei Pyotr enthousiast.

'Da's uitstekend, ik verwacht jullie morgen om twee uur.'

'Yes!' riep Hannes toen de Volvo vertrokken was.

'Onze allereerste klant,' zei Pyotr, 'dus moeten wij ervoor zorgen dat we morgen over emmers beschikken, en autoshampoo ...'

'Wij hebben nog wel sponzen en zeemvellen; dat komt wel goed.'

De jongens waren zo druk aan het overleggen dat Pyotr bijna vergat dat het vier uur was en ze moesten opruimen. Gelukkig reed de buurvrouw met haar fiets voorbij, en je kon er donder op zeggen dat de vrouw om vier uur stipt passeerde.

'Morgen halftwee bij jou?'

'Zorg ervoor dat je op tijd bent, want we hebben werk te doen!'

Om twee uur stipt stonden ze bij de witte woning met huisnummer 54.

De man kwam naar buiten; ook nu weer droeg hij zijn zonnebril.

'Jullie hebben autoshampoo mee, en sponzen en zeemvellen zie ik hier ook al', zei de man goedkeurend. 'Wanneer jullie klaar zijn, dan bel je maar aan, dan betaal ik jullie onmiddellijk goed?'

Pyotr en Hannes knikten verwoed.

'Je doet alleen de buitenkant, het interieur zal ik zelf wel doen.'

Ook nu knikten Pyotr en Hannes overtuigend.

De man controleerde nog even de brievenbus en ging dan naar binnen.

'Mooie wagen', zei Hannes terwijl hij het dak van de Volvo inzepte.

'Inderdaad', zei Pyotr die de motorkap grondig schrobde. 'Die kerel heeft pingping, dat is duidelijk. Zo'n gigantische bak, tjonge, daar zijn we nog wel eventjes zoet mee!'

'En zo smerig is die auto toch niet?'

'Nee, maar rijke mensen hebben soms vreemde gewoontes. De directeur van mijn papa koopt iedere maand een fonkelnieuwe fiets. En hij fietst bijna nooit!'

Hannes stopte met schrobben en zei: 'Die mag dan maandelijks zijn fiets aan mij schenken.'

'Wat kun jij met twaalf fietsen per jaar doen, je kunt toch maar op één exemplaar tegelijk rijden?!'

Een uurte later waren Hannes en Pyotr klaar.

'Ik stel voor dat we aanbellen, dan kan de man komen kijken.'

'En ons uitbetalen!'

'Ja, natuurlijk. Als hij dat niet doet, dan maken we zijn auto opnieuw vuil!'

'Ik stel voor,' zei Hannes, 'dat we eerst nog gauw eens controleren of we niks vergeten zijn. Als er ergens vuiligheid te vinden is, zal die kerel niet tevreden zijn.'

Hannes voegde de daad bij het woord en wandelde traag de auto rond, speurend naar een vuile plek.

'Miljaar!'

'Wat scheelt eraan, Pyotr?'

Die keek schichtig naar de voordeur en wenkte Hannes.

'Hier, kijk hier eens!'

Hannes blikte door het raampje naar de achterbank. Hij haalde zijn schouders op en mompelde: 'Een jas, een aktetas, enkele mappen ... Wat is daar nu zo ...'

Zijn zin eindigde halverwege.

'Miljaar!' zei hij.

'Dat heb ik zelf ook al eens gezegd', gromde Pyotr. 'Ik denk dat we maar beter vertrekken. Kommaan!'

Zo snel ze konden, grabbelden ze hun zeemvellen, sponzen en emmers bij elkaar, waarbij ze geregeld naar de voordeur blikten.

'Heb je dat gehoord?' vroeg Pyotr.

'Nee.'

'Ik denk dat hij komt.'

'Née ...'

Niet veel later stonden Pyotr en Hannes in het schuurtje bij Pyotr thuis.

'Niet te geloven, niet te geloven!' herhaalde Hannes voortdurend. Hij stond hevig op zijn benen te trillen. Een paar druppels zweet gleden over zijn voorhoofd.

'Dat kan zijn, maar we hebben het zelf gezien, dus is er geen twijfel mogelijk!'
'Waarvoor zou die kerel zoiets gebruiken?'
'Waarvoor gebruik je een pistool? Niet om je biefstuk mee in stukjes te snijden', mopperde Pyotr. 'Het was overduidelijk dat we dit niet mochten zien, er stak alleen toevallig een hoekje van die blaffer onder zijn vest vandaan.'
Hannes slikte: 'Pyotr, wat moeten we nu doen?'
Pyotr haalde zijn schouders op.
'Nadenken,' zei hij, 'rustig nadenken: wat kunnen we doen?'
'Vertellen tegen onze ouders wat we daar aangetroffen hebben?'
'Ben je gek?! Ik mag sowieso geen auto's wassen van mijn ouders; wat zal ik hen dan vertellen?'

Hannes knikte en dacht aan zijn eigen ouders die vanmorgen nog gezegd hadden dat hij geen kattenkwaad mocht uithalen, want dat er anders wel wat zou zwaaien.
'Naar het politiebureau gaan?' fluisterde hij.
Pyotr monsterde zijn vriend ernstig en sprak:
'Daar heb ik ook net aan gedacht, maar ik heb een vermoeden van wat er dan zal gebeuren. We zullen het geen van beiden interessant vinden, want voor we het weten, staan hier politieagenten aan de voordeur en weten onze ouders meteen wat we uitgespookt hebben. En bovendien ...'
'Bovendien ...' herhaalde Hannes.
'Bovendien komt die kerel van de Volvo het dan ook te weten, en dat wil ik niet, want vergeet niet dat hij een pistool heeft!'
'Maar de politie zal hem dat pistool zeker afpakken, toch?!'

Pyotr kneep zijn ogen tot spleetjes en fluisterde:
'Als wij die man verraden, zal hij heel zeker
wraak komen nemen. En wie weet wat ons dan
allemaal te wachten staat.'

'Ik weet het, ik weet het, ik weet het!
Hannes' enthousiasme deed Pyotr nieuwsgierig
opkijken.

'We trekken naar het politiebureau!'

'Dat hebben we daarnet al een keer bedacht en
toen vonden we dat maar noppes', zuchtte Pyotr
moedeloos.

'Laat me uitspreken, want ik heb nog niet alles
uitgelegd.'

'Goed dan, zeg maar', zuchtte Pyotr
ongeïnteresseerd.

'We noteren op een papiertje wat we gezien
hebben, en dat stoppen we in de brievenbus van
het politiekantoor.'

Pyotr keek Hannes aan alsof hij verwachtte dat
er nog wat zou volgen, en gromde vervolgens:
'Tja, een papiertje, komaan Hannes, wat een
onzin, daar staan toch onze namen ond ...'

Op dat ogenblik drong het pas tot Pyotr door dat
Hannes een anoniem berichtje bedoelde.

'Hannes, je bent gewoonweg geniaal!' riep

Pyotr. 'Natuurlijk hoeven we onze namen er niet
onder te schrijven, natuurlijk niet! Hoe kon ik
zo keimegabangelijk superstom zijn! Komaan,
we schrijven snel zo'n briefje en gaan het in
de brievenbus stoppen, want straks komt mijn
mams thuis!'

In de woonkamer haalde Pyotr papier uit de laserprinter en begon verwoed te schrijven. Hannes keek mee, en knikte af en toe goedkeurend.

'Pyotr, denk je niet dat je piestool zonder e schrijft?'

Pyotr knikte en doorstreepte de letter.

Geachte heren politities,

in de volvo van de kerel uit Kromstraat 54 in valberg bevindt zich een piestool.

Misschien is die man wel keigevaarlijk.

Komen jullie hem ophalen?

Grtz

'Moeten we het niet ondertekenen met een schuilnaam?'

Pyotr twijfelde: 'Maar eh, een schuilnaam, een valse naam, dat is toch strafbaar? En ik wil niet de gevangenis in! Jij toch ook niet?' Hannes schudde heftig het hoofd.

'We ondertekenen gewoonweg niet. De politie krijgt de informatie die ze nodig heeft, dus hoeven we niets méér te schrijven.'
Even later waren de jongens onderweg naar het politiebureau.
De godganse avond liep Pyotr het huis in en uit, in de hoop politieagenten te zien opdagen bij de woning met huisnummer 54.
'Zeg jongen, wat scheelt eraan, raak je je ei niet kwijt?'
'Nee, mams, geen enkel probleem, ik ga gewoon wat frisse lucht opsnuiven.'
'Frisse lucht? Je bent zeker al vijf keer een frisse neus gaan halen. Die neus van jou moet intussen wel zowat stijf bevroren zijn. Scheelt er wat?'
'Natuurlijk niet; wat zou er kunnen schelen?'

'Als ik dat wist, dan zou ik het je niet vragen, jongen. Trouwens, het is intussen al bedtijd. Douchen, tandenpoetsen, en hop, je bed in. Ik kom dadelijk nog wel eens langs.'
Pyotr deed wat van hem verlangd werd, maar voor en na het douchen, én voor en na het tandenpoetsen, trippelde hij telkens naar de slaapkamer van zijn ouders aan de straatkant van het huis. De Volvo bleef echter gewoon op de oprit staan, en geen enkele keer zag Pyotr een politiewagen in de buurt.
'Slaapwel, jongen.'
'Slaapwel, mams.'

Misschien waren er al politieagenten langs geweest, hadden ze het pistool uit de wagen gehaald en de kerel meegenomen naar het politiebureau?
Het kon natuurlijk ook dat de politie de brievenbus nog niet had geleegd.
Ofwel wachtten ze tot het nacht was en iedereen sliep?

Pyotr spitst zijn oren. Is dat gekraak op de trap?
Hoe laat zou het zijn? Tien uur - zo vroeg gaan mams en pa nooit slapen.
Dus moet het iemand anders zijn!
Die kerel van de Volvo, natuurlijk!
Pyotr voelt hoe zijn hart tekeergaat in zijn keel en hoe hij over zijn hele lichaam bibbert.
Wat moet hij doen? Wat kan hij doen? Zal hij roepen?
Hij hoort hoe de kruk van de deur van zijn slaapkamer langzaam naar beneden wordt gedrukt.

Pyotr is nu helemaal in paniek. Hij opent zijn mond om te roepen, maar het is alsof zijn keel wordt dichtgesnoerd. De deur gaat open en licht van een zaklamp schijnt recht in Pyotrs aangezicht.

'Zozo, vriendje, jij verklikt je buurman en dan ga je nog rustig slapen ook!'
Pyotr herkent het stemgeluid ogenblikkelijk: het is die kerel van de Volvo.

'Ik ben hier niet om te zeggen dat je mijn limousine niet grondig gewassen hebt. Dat kan ik nog door de vingers zien, maar dat je mij bent gaan aangeven bij de politie, daar kan ik verdomme niet mee lachen, vriendje.'
Pyotr is verlamd door de schrik. Het is alsof een onzichtbare kracht hem op zijn bed neerduwt en hem bijna wuigt.

'So ... so ... sorry, so ... sorr ... sorry, me ... me ... meneer, ik dacht, ik ...'

'Je weet toch wat er gebeurt met lafaards en verraders, smeerlap?'

In het schijnsel van de zaklamp ziet Pyotr wat er gebeurt: de kerel steekt zijn hand in zijn jaszak en haalt er zijn pistool uit.

Dreigend houdt hij het op Pyotr gericht.

Die is helemaal in paniek: 'Nee, meneer, alsjeblieft meneer, niet schieten meneer, ik zal het nooit meer doen, meneer ...'

De man grijnst en gromt: 'Kijk eens aan, wat een lafaard ben jij. Eerst vond je jezelf vast heel moedig, maar nu is het al heel wat minder, nietwaar? Je hebt trouwens nog niet geantwoord op mijn vraag of je weet wat er met lafaards en verraders gebeurt.'

'Sorry, meneer, echt, ik zal het nooit meer d ...'
Maar de man brengt zijn vinger naar de trekker en ...

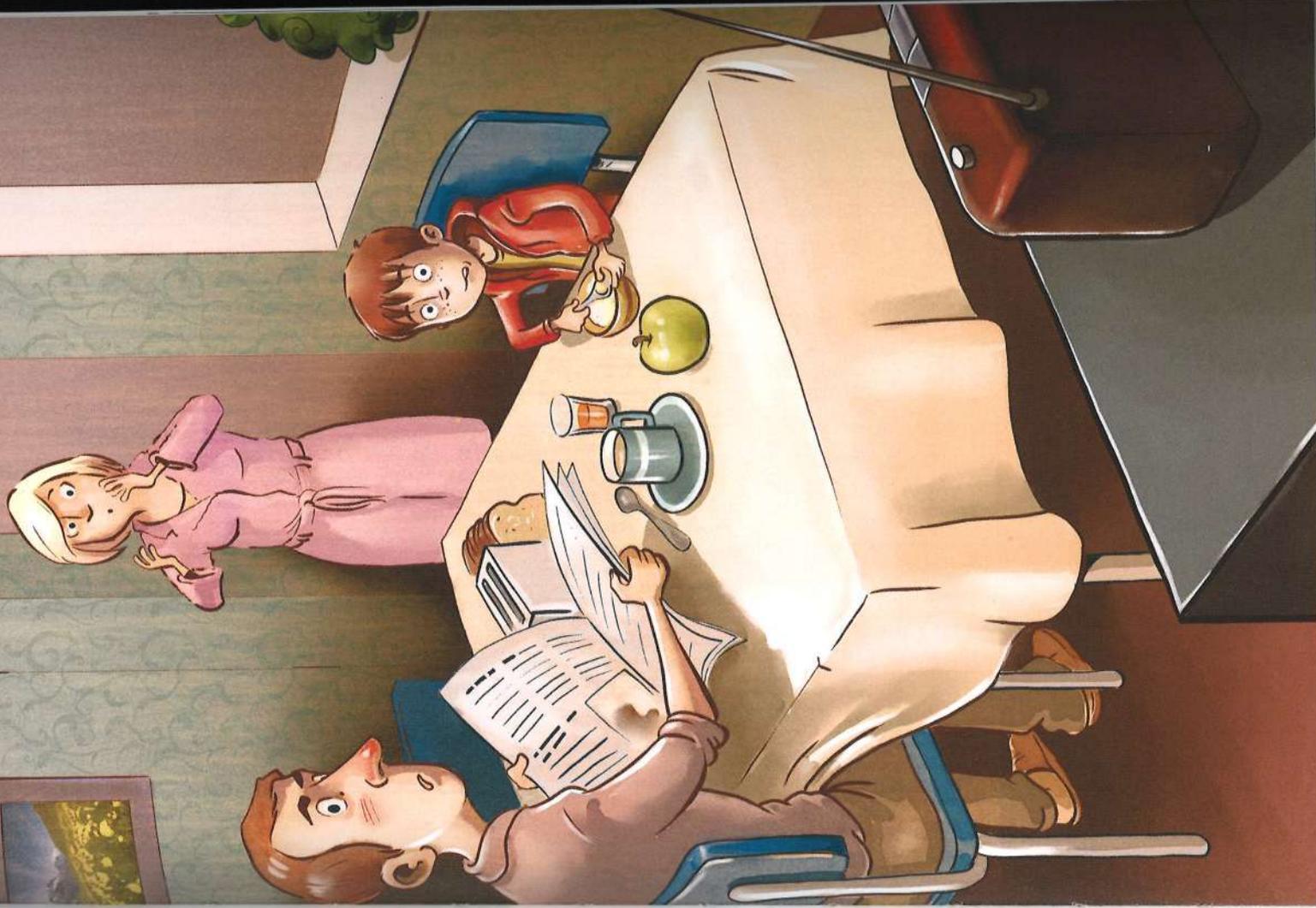
Op dat moment schoot Pyotr hijgend wakker. Zijn hart bonsde in zijn keel, en het duurde enkele ogenblikken vooraleer hij beseftte dat hij gedroomd had. Pyotr zuchtte van opluchting. Hij was helemaal nat van het zweet. Zijn pyjama voelde klam aan en op zijn hoofdkussen zat een grote natte vlek. Pyotr keek naar de wekkerradio en mompelde: 'Zes uur.' Meteen begon de molen in zijn hoofd weer te malen: zou de man met de Volvo inmiddels al opgepakt zijn, of liep hij nog lekker vrij rond? Konden de politieagenten erachter komen dat hij en Hannes het briefje geschreven hadden? Of zouden de politieagenten het briefje tonen aan die kerel met de Volvo? Die zou dan meteen weten dat hij en Hannes het geschreven hadden. En natuurlijk zou de man van de Volvo dan binnen de kortste keren bij hen komen aanbellen.

Pyotrs gedachten gingen alle kanten op. De schrik zat er flink in. 'Pyotr! Opstaaaaaaaaaaaaaan!' Hij zuchtte, liet zich uit bed glijden en friste zich op. Toen Pyotr aan de ontbijttafel verscheen, begroette zijn vader hem lachend: 'Wie we hier hebben, onze vakantieganger! Nog maar enkele dagen, beste vriend, en je luilekkerleventje zit erop; profiteer er nog maar eventjes van!' Pyotr knikte. Paps dronk zijn koffie en bladerde nog gehaast in de krant. Op de regionale pagina bleven zijn ogen gericht op één artikelje. 'Tss,' siste hij, 'moet je nu horen!' En paps las voor.

'Gisterenmiddag rond dertien uur is de OMG-bank in Valberg overvallen. Hoeveel de buit exact bedraagt, kon de filiaalhouder niet melden, maar hij bevestigde wel dat het om een aanzienlijk bedrag ging. De overvaller, die gemaskerd en gewapend was, is ervandoor gegaan in een beige Volvo. De politie vraagt aan iedereen die hiervan getuige geweest is, of die iets verdachts heeft gezien, dringend contact op te nemen met ...'

Paps vouwde zijn krant dicht en zei: 'Tjonge, je moet maar lef hebben, op klaarlichte dag een bank beroven!'

Mams kwam uit de keuken en zei: 'Toch maar griezelig, vind ik. Hier in het dorp. Ik hoop dat ze de dader gauw te pakken krijgen.'

In Pyotrs hoofd schoten de gedachten alle kanten op: zou hij vertellen wat hij en Hannes de dag voordien hadden gedaan? Nee, daar moest hij het eerst met zijn vriend over hebben. Pyotr hoorde in zijn hoofd de stem van de man die mompelde dat ze zijn Volvo pas om twee uur konden wassen, want dat hij voordien nog een klusje te doen had.

Een klusje - dat was dus de bank overvallen! Hij en Hannes hadden met andere woorden de auto van een bankovervaller schoongemaakt en op die manier ook elk spoor van de misdaad uitgewist.

Waren ze daardoor medeplichtig?

Pyotr probeerde zichzelf te overtuigen dat hij zich vergiste, want in de krant stond dat de overvaller ervandoor gegaan was met een beige wagen, terwijl de Volvo die zij gewassen hadden, een lichtbruine kleur had. Maar wat was het exacte verschil tussen beige en lichtbruin?

Pyotrs gedachten werden abrupt onderbroken door het geluid van de deurbel.

'Gatver, ik ben laat!' riep paps van op het toilet.

'Pyotr, dat zal oom Peter zijn; zeg jij hem dat ik klaar ben, dat ik dadelijk kom?'

Pyotr bleef aan de tafel zitten.

'Komaan jongen,' maande mams hem aan, 'haast je eens wat; het is niet echt beleefd om oom Peter voor de voordeur te laten staan!'

Met knikkende knieën ging Pyotr naar de voordeur terwijl het gedingdong van de deurbel opnieuw weerklonk.

'Pyotr! Haast je nu eindelijk eens wat!' riep paps van op het toilet.

Pyotrs hoofd bonsde pijnlijk en zijn hart ging wild tekeer toen hij met bibberende vingers de voordeur opendeed.

'Jou heb ik nodig!'
'Maar meneer,' riep Pyotr helemaal in paniek, 'ik kan het uitleggen, het ...'
De kerel van de Volvo grabbelde in zijn broekzak.
'Nee! Niet schieten!' riep Pyotr die ogenblikkelijk zijn handen de lucht in stak.
De man schaterde: 'Wat ben jij een grapjas, zeg.'
Hij haalde zijn hand uit zijn broekzak en overhandigde Pyotr een briefje van vijf euro:
'Mijn wagen is héél netjes gewassen. Ik ben bijzonder tevreden, dat mogen jullie vaker doen!'

Pyotr's keel leek dichtgesnoerd. Hij snakte naar adem toen de man zijn hand in zijn jaszak stopte en zei: 'Zeg, over schieten gesproken: ik kwam je vragen of jij en je vriend en je vader komende zaterdag meegaan naar de wielervedstrijd in Valberg. Ik heb vip-kaartjes. En weet je wat?'
Op dat moment haalde de man zijn pistool boven.

'Als je wil, mag jij het startschot van de wedstrijd geven.'

Over auteur Frank Pollet

In een vorig leven gaf Frank Pollet les aan een middelbare school. Nu hij de middelbare leeftijd heeft bereikt, is hij een kleine (1,72 m) zelfstandige, die de dagen vult met woorden. Soms gebruikt hij die om iets te zeggen tegen zijn vrouw, de kinderboekenschrijfster Moniek Vermeulen. En tegen Victor en Henri (hun ezels), Alice, Elisabeth, Hanne en José (hun zijdehoenders), en Emiel en Edward (langhaarcavia's). Maar de meeste van zijn woorden komen in boeken terecht. En terecht.

In 2015 werd Franks boek 'Een nieuwe thuis voor Treesje' bekroond met de 2de Prijs van de Kinder- en Jeugdjury Vlaanderen. In datzelfde jaar werd 'Want een ezel is een voorbeeldig mens!' genomineerd voor de Kinder- en Jeugdjury Vlaanderen én bekroond met de Inclusieve Griffel. Frank Pollet is in Vlaanderen en Nederland ook actief als educatief auteur voor het lager en middelbaar onderwijs.

Weetjes

Frank houdt erg veel van zijn vrouw Moniek. Samen wonen ze in een stalen huis in een achterafstraatje van Puyvelde.

Op zijn dertigste begon Frank te joggen. Dat liep aardig uit de hand, want hij liep 7 marathons. Maar dat is intussen heel wat jaren en kilo's geleden ...

Frank kan niet zonder muziek. Tijdens het schrijven luistert hij naar onder andere naar Kari Bremnes, Rebekka Bakken, Misterium Radio ...

Wil je nog meer weten? Surf dan naar www.frankpollet.be

Andere boeken van Frank in BiB-Box:

◆ Ezels

■ Geen brood meer